

A Fővárosi Ítéltábla az ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve(felperes címe1. em. 3.) felperesnek a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... (alperes címe) alperes ellen lízingszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. október 17. napján kelt 14.G.42.454/2014/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Felperes 2012. szeptember 24-én előterjesztett, majd 2013. április 2-án és 2013. április 22-én módosított keresetében alperessel 2007. február 28-án megkötött lakás ingatlan pénzügyi lízingszerződés, valamint az annak mellékletét képező Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) és az ugyancsak a szerződés mellékletét képező, 2007. augusztus 28-án közjegyzői okiratba foglalt felperesi egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat egyes rendelkezései érvénytelenségének megállapítását kérte a következők szerint:

a lízingszerződés 2.1. pontjának azon szerződéses feltétele, hogy „A lízingszerződés devizaneme: CHF" továbbá, hogy az „összes tőketartozás: 190.250,33 CHF" elsődlegesen jogszabályba ütközése, másodlagosan tisztességtelensége miatt semmis;

az ÁSZF 12. pontjának az a kikötése, hogy „A lízingbevevő minden a lízingszerződéssel kapcsolatos fizetési kötelezettségét a lízingszerződésben meghatározott devizanemben köteles teljesíteni. Ez forintfinanszírozás és devizaalapú forintfinanszírozás esetén forintot, devizafinanszírozás esetén pedig a lízingszerződésben meghatározott devizát jelenti. ...Devizaalapú forintfinanszírozás: olyan finanszírozás, amelynél a lízingbeadó lízingbevevő kötelezettségeit a lízingszerződés II. pontjában meghatározott devizanemben tartja nyilván, a lízingbevevő fizetési kötelezettsége azonban forintban keletkezik. A devizafinanszírozás olyan finanszírozás, amikor a lízingdíjak összegének meghatározása, a futamidő alatt a tartozás összegének nyilvántartása, továbbá a lízingbevevő fizetési kötelezettsége forinton kívüli, valamely más, a lízingszerződés II. pontjában meghatározott - devizanemben (például EUR, CHF) kerül megállapításra, illetve

keletkezik." semmis, elsődlegesen jogszabályba ütközése, másodlagosan tisztességtelensége miatt; a lízingszerződés 8.5. pontja első mondatának az a rendelkezése, hogy a „Kamat: 3 havi CHF LIBOR + 3,5 % + a mindenkori refinanszírozási marzs." elsődlegesen jogszabályba ütközése, másodlagosan tisztességtelensége miatt semmis;

az ÁSZF 14. pontja, amely szerint „Az irányadó kamatláb - amennyiben a lízingszerződés másként nem rendelkezik - megegyezik a 3 havi BUBOR/EURO LIBOR/CHF LIBOR-nak megfelelő, a lízingszerződés II. pontjában meghatározott devizanemhez tartozó értékével, amelynek előzetes értékét a lízingszerződés II. pontja tartalmazza. A referencia-kamatláb mértékét a végleges Fizetési Ütemezés tartalmazza." tisztességtelen, ezért semmis;

a közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat 2. b) pontjának az a része, amely szerint „A lízing pénzneme svájci frank", valamint, hogy az „Összes tőketartás: 190.250,33 CHF." tisztességtelen, ezért semmis.

A lízingszerződés 2.1. pontjának, valamint az ÁSZF 12. pontjának keresettel támadott rendelkezése jogszabályba ütközés miatti részleges semmissége körében felperes előadta, a pénzügyi lízingszerződést az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) különös része nem szabályozza, e szerződésre vonatkozóan a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) is csupán a fogalom meghatározások körében állapított meg szabályokat, a 2. sz. melléklet I. fejezetében foglalt értelmező rendelkezések körében. Ugyanakkor nem kétséges, hogy a pénzügyi lízingszerződés olyan vegyes szerződés, amely alapvetően hiteljogviszonyt testesít meg, ezt támasztja alá azon jellegzetessége is, hogy a lízingtárgy beszerzése nem a lízingbevevő, hanem a lízingbeadó költségén történik, amit a lízingbevevő köteles a lízingbeadónak visszafizetni. A pénzügyi lízingszerződés jogszabályi rendelkezéseknek megfelelése szempontjából annak is jelentősége van, hogy a Hpt. hogyan határozza meg a lízingdíjat, illetve annak tőke részét. A Hpt. értelmező rendelkezései 11. d) pontja szerint a felek a szerződésben kötik ki a lízingdíj tőkerészét - amely a lízingbe adott vagyontárgy, vagyoni értékű jog szerződés szerinti árával azonos -, valamint kamatrészét és törlesztésének ütemezését. A lízingdíj tőkerésze tehát a lízingbe adott vagyontárgy szerződés szerinti beszerzési árával azonos, attól nem térhet el. Ebből következően a lízingbevevő azt a tőkét tartozik visszafizetni tőketartozás címén, amit a lízingtárgy beszerzését célzó szerződés vételárként rögzít. Ezen összegen felül a lízingbeadóval szemben nincs tartozása. A Hpt. a lízingdíj tőkerészét rögzített díjként határozza meg, nem ad lehetőséget arra, hogy a szerződésben ezen szabálytól eltérően kerüljön meghatározásra. A perbeli lízingszerződés esetén a lízing tárgyat képező ingatlanra az alperes által megkötött adásvételi szerződésben vételárként forintban meghatározott összeget kell a felperes által visszafizetendő tőkerésznek tekinteni. Ez az összeg a svájci frank forinthez viszonyított árfolyam növekedésére utalással nem növelhető. A szerződésben a tőkerész törvényben rögzített meghatározásától eltérő tőketartozás alkalmazása ágazati jogszabályba, a Hpt. értelmező rendelkezései 11. d) pontjába ütközik, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis. Annak következtében ugyanis, hogy a szerződésben a lízingdíj CHF-ben kerül meghatározásra, eltér az adásvételi szerződés szerinti vételártól, folyamatosan növekszik, így nem érvényesül a Hpt.-nek a lízingdíj tőkerészét rögzített díjként meghatározó szabálya. A tőketartozás adásvételi szerződés szerinti értéke egyébként azért sem változhat, mert a lízingbeadó alperes a lízingtárgyat belföldön, belföldi jogi személytől, forintban kifizetett vételár ellenében vásárolta meg, sem a beszerzéssel, sem a lízingbeadással összefüggésben nem merült fel olyan költség, amit svájci frankban kellett volna megfizetnie. Az ügyletben a svájci frank, mint külföldi fizető eszköz, semmilyen szerepet nem játszott. Ehhez képest a szerződés 2.1. pontjának keresettel támadott rendelkezése fiktív és értelmezhetetlen is.

A szerződés 8.5. pontja jogszabályba ütközés miatti részleges semmisségére nézve felperes kifejtette, a Hpt. 210. § (2) bekezdése a Hpt.-ben szabályozott valamennyi szerződéstípusra, így a pénzügyi lízingszerződésre is irányadó rendelkezése a kamat tekintetében is előírja a szerződésben történő egyértelmű meghatározását. A Hpt. értelmező rendelkezései 7. pontjának ugyancsak kógens

rendelkezése értelmében a kamatot a szerződésben százalékos mértékben kell feltüntetni, vagyis nem felel meg a Hpt. előírásainak az, ha a szerződés csak azokat az összetevőket rögzíti, ami alapján a kamat kalkulálható. A kamatra vonatkozó szerződéses rendelkezésre is irányadónak kell tekinteni továbbá a Hpt. 210. § (1) bekezdésének írásbeli alakot előíró rendelkezését. Mindezekből következően pénzügyi lízingszerződés esetén a törlesztőrészletnek a tőke és a kamat százalékos mértékét is tartalmazó részletességgel történő rögzítése a szerződésnek olyan lényeges eleme, amelyben a feleknek a Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a szerződéskötéskor meg kell állapodniuk, mégpedig írásban. A perbeli lízingszerződés 8.5. pontjának keresettel támadott rendelkezése e jogszabályi előírásokba ütközik, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis, mert nem tartalmazza százalékos mértékben a kamat meghatározását, abból az sem állapítható meg, hogy a 3 havi CHF LIBOR pontosan mekkora mértéket jelent, továbbá a szerződésből a refinanszírozási marzs fogalma, mértéke, változásának szabálya sem állapítható meg. E részében a szerződés a Hpt. 210. § (2) bekezdése szerinti egyértelmű meghatározás követelményének azért sem felel meg, mert az annak aláírásakor átadott Fizetési Ütemezés a 8.3. pont szerint csak tájékoztató jellegű volt.

A keresettel támadott szerződéses kikötések tisztességtelenség miatti semmisségének megállapítására irányuló kereseti kérelmével összefüggésben felperes a Ptk. 685. § (1) bekezdés b) pontjára, valamint a 2/2011. PK vélemény 1. pontjának indokolásában foglaltakra hivatkozással, indokai részletes kifejtésével állította, arra tekintettel, hogy a Ptk. a fogyasztó fogalmát nem korlátozza természetes személyekre, továbbá, hogy a perbeli pénzügyi lízingszerződést gazdasági, szakmai tevékenységi körén kívül eső célből kötötte, fogyasztónak minősül, a perbeli lízingszerződés pedig fogyasztói szerződés, így a Ptk. 209/A. §-a alapján hivatkozhat egyes kikötéseinek tisztességtelenség miatti semmisségére. Amennyiben mégsem minősülne fogyasztónak, úgy nem kívánt a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése alapján megtámadási jogot érvényesíteni.

Indokai részletes kifejtésével a támadott szerződéses kikötések tisztességtelenség miatti semmissége körében arra hivatkozott, hogy azok nem világosak és nem érthetőek, a kógens jogszabályoktól lényegesen eltérő olyan feltételeket tartalmaznak, amelyek felperes hátrányára a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul az alperes számára előnyösek, különös tekintettel arra, hogy a felperes tartozásának CHF-ben történő meghatározása kizárólag azt a célt szolgálta, hogy alperes az ügyletben fel nem használt CHF forinthez viszonyított árfolyam erősödésével extra profitra tegyen szert felperes hátrányára. Egyebekben a felperesi tartozás CHF-ben történt meghatározása a szerződés tárgyával is összeegyeztethetetlen, mert belföldi ügyletek kapcsán a fogyasztóval szerződő fél a lízingszerződéseket nem használhatja fel arra, hogy egy ténylegesen nem alkalmazott fizetőeszköz árfolyamának megerősödésével megbontsa a szerződéses egyensúlyt.

Alperes ellenkérelmében valamennyi kereseti kérelem elutasítását kérte.

Indokait részletesen kifejtve állította, a szerződés keresettel támadott rendelkezései maradéktalanul megfelelnek a Hpt. és az egyéb jogszabályok előírásainak. Önmagában az a körülmény, hogy a felek devizaalapú lízingelésben állapodtak meg, nem sért jogszabályt. A szerződés 8.5. pontjának részleges semmisségére való felperesi hivatkozás pedig azért megalapozatlan, mert a lízingszerződés nem azonosítható a Ptk. 523. §-a szerinti kölcsönszerződéssel, a lízingjogviszonyban ugyanis a lízingbeadó szolgáltatásának ellenértéke nem a kamat, hanem a lízingdíj. Ebből következően a feleknek a szerződésben lényeges elemként nem a kamatmértékben, hanem a lízingdíjban kellett megállapodniuk, ami megtörtént. A Hpt. 210. § (2) bekezdésének a pénzügyi lízingszerződésre történő megfelelő értelmezéséből az következik, hogy lízingjogviszonyban nincs külön kamatfizetési kötelezettség, a kamat a lízingdíj egyik eleme. Egyebekben a szerződés részét képező előzetes fizetési ütemezés, valamint a végleges fizetési

ütemezés a kamat összegét konkrétan tartalmazza. A kamat meghatározásának a felperesi előadással szemben nem kell százalékos mértékben történnie. A végleges fizetési ütemezést a felperes nem vitásan megkapta, azzal szemben írásban kifogással nem élt, ugyanakkor az abban foglaltaknak megfelelően teljesített. Felperes a szerződés lényeges feltételei írásbeli rögzítésének hiányára is megalapozatlanul hivatkozik.

A tisztességtelenség miatti semmisség megállapítására irányuló kereseti kérelmekkel összefüggésben alperes azt hangsúlyozta, a rendelkezésre álló adatokból egyértelműen megállapítható, hogy felperes a gazdasági, illetve szakmai tevékenységi körébe tartozó célból kötötte a perbeli pénzügyi lízingszerződést, így nem minősül a Ptk. 685. § b) pontja szerinti fogyasztónak. A 93/13. EKG Irányelv 2. cikk b) pontjára utalva hangsúlyozta azt is, az uniós jogi szabályok alkalmazása körében fogyasztó egyébként is csak természetes személy lehet. Miután felperes fogyasztónak nem minősül, az általa támadott szerződési feltételek tisztességtelenségére a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése alapján nem hivatkozhat.

Az alperes érdemi ellenkérelmének a 2013. április 2-i tárgyaláson, majd ezt követően a 2013. május 17-én benyújtott előkészítő iratban történt előterjesztését követően 2013. október 25-én megtartott tárgyaláson a 19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltan az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket, hogy felperes kereseti tényállításaiban a szerződés létrejöttéhez szükséges tartalmi elemekben való megállapodás hiányára hivatkozik, ezért a bíróságnak hivatalból kötelessége vizsgálni a teljes szerződés létrejöttét, a lényeges tartalmi elemekben való megállapodást és annak írásba foglalását, ezért szükséges, hogy a felek e körben is megtegyék nyilatkozataikat.

E tájékoztatást követően felperes a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatával akként módosította keresetét, hogy elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a peres felek között „a teljes lízingszerződés nem jött létre, és ezen kereseti kérelme megalapozatlansága esetén másodlagos kereseti kérelemként tartotta fenn az egyes szerződési feltételek semmisségének megállapítása iránt korábban előterjesztett kereseti kérelmeit, elsősorban jogszabályba ütközés címén, másodsorban tisztességtelenség címén, azzal a módosítással, hogy a szerződés 8.5. pontja utolsó bekezdése jogszabályba ütközés miatti semmisségének megállapítását is kérte.

Alperes, nem járult hozzá a keresetmódosításhoz.

Ezt követően a felperes a 2013. november 22-én előterjesztett előkészítő iratában ismételten módosította keresetét. Elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a perbeli lízingszerződés a felek között érvényesen nem jött létre, mert a kamat mint a szerződés lényeges tartalmi eleme a Hpt. rendelkezéseinek megfelelően írásban a szerződésben nem került rögzítésre. Arra az esetre, ha elsődleges kereseti kérelme megalapozatlannak bizonyulna, másodlagosan a Ptk. 217. § (1) bekezdésére és 218. § (2) bekezdésére alapítva a szerződés semmisségének megállapítását kérte arra hivatkozással, amennyiben megállapítható is lenne, hogy valamennyi lényeges tartalmi elem vonatkozásában a felek között szóban, illetve ráutaló magatartással megállapodás született, annak a Hpt. 210. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti kötelező írásba foglalása hiányában a szerződés semmis. Arra az esetre, ha a perbeli lízingszerződés érvényes létrejötté nyerne megállapítást, harmadlagosan az egyes szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítását kérte a korábban már előterjesztett kereseti kérelmei szerint azzal, hogy a tisztességtelenség vizsgálatát a keresetlevélben feltüntetett sorrend szerint kérte.

A keresetváltoztatás megengedhetősége körében arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság 19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt tájékoztatása és a felek nyilatkozattételi kötelezettségének előírása olyan tény, amely a Pp. 146/A. § (4) bekezdése szerint alapul szolgál a keresetváltoztatásra. Továbbá alperes csak a 2013. november 20-i tárgyaláson csatolta a per irataihoz azt a hirdetményt,

amelyből állítása szerint a refinanszírozási marzs mértéke és ennél fogva a kamat egyértelműen megállapítható. A hirdetmény mint utóbb csatolt új bizonyíték ugyanakkor nem támasztja alá az alperesi állításokat, így olyan új ténynek kell tekinteni, amely a Pp. 146/A. § (4) bekezdése alapján lehetőséget biztosít felperes számára a keresetmódosításra.

Alperes továbbra sem járult hozzá a keresetmódosításhoz. A hirdetmény utólagos csatolására vonatkozó felperesi hivatkozással szemben az ÁSZF 87. pontjában foglaltakra utalva hangsúlyozta, a szerződéskötéskor hatályos alperesi hirdetmény a szerződés részét képezte, az alperesi bankfiókokban is elérhető és megismerhető volt, mindezekre tekintettel felperes nem volt elzárva attól, hogy akár a perindítást megelőzően, akár a keresetmódosítás előtt a hirdetményt beszerezze, annak tartalmát megismerje.

Az elsőfokú bíróság a 2014. február 19-i tárgyalásról készült jegyzőkönyvbe foglalt 24-I. sorszámú végzésével a felperes által 2013. október 25-én és 2013. november 22-én előterjesztett keresetváltoztatást a Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján hivatalból érdemi vizsgálat nélkül elutasította.

A 2014. október 17-én meghozott 14.G.42.454/2014/6. számú ítéletével a keresetet elutasította, felperest az alperes részére 56.100 forint perköltség, míg az államnak - külön felhívásra - 36.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

A 19. és 22. sorszám alatt előterjesztett keresetváltoztatások érdemi vizsgálat nélkül hivatalból történt elutasítására nézve kifejtette, a per első tárgyalásán felperes a részleges érvénytelenség megállapítása iránti keresetének a szerződés 8.5. pontja első mondatában foglalt kamatkikötésre történő kiterjesztése során kifejezetten úgy nyilatkozott, nem az egész szerződés, csak a keresetmódosításban megjelölt rendelkezés érvénytelenségének megállapítását kéri. Ezt követően a keresetváltoztatásra nyitva álló 30 napos határidő lejártát megelőzően 13. sorszám alatt előterjesztett beadványában annak ellenére, hogy csatolta a Fővárosi Törvényszék hasonló tárgyú más ügyben született ítéletét, továbbá az abban foglaltakra utalva már a későbbi keresetváltoztatásban előadottakkal egyezően a Hpt. 210. § (2) bekezdése és a Ptk. 205. § (2) bekezdése szerinti lényeges tartalmi elemekben történt megállapodás hiányát állította, nem terjesztett elő a teljes szerződés létre nem jöttének, illetve érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetváltoztatást. Az utóbbi e tárgyban előterjesztett keresetváltoztatást illetően ezért a Pp. 146/A. § (4) bekezdése szerinti önhiba hiánya nem állapítható meg. Ennek megállapítására az elsőfokú bíróság 19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített tájékoztatása sem szolgálhat alapul, mert nem arra vonatkozott, hogy a bíróság hivatalból észlelte a szerződés létre nem jöttét vagy érvénytelenségét, ennek kétségmentes megállapítására további bizonyítás felvétele nélkül alapul szolgáló adatok nem is álltak rendelkezésre. A tájékoztatás csupán azt tartalmazta, hogy a felperes kereseti tényállításai nem állnak összhangban előterjesztett kereseti kérelmével és a keresettel érvényesíteni kívánt joggal. Az alperes által utóbb csatolt hirdetmény sem értékelhető a keresetváltoztatás megengedhetőségét eredményező új tényként, bizonyítékként, mert annak hiánya a teljes szerződés létre nem jöttének vagy érvénytelenségének megállapítása iránti kereset előterjeszthetőségét semmiben nem gátolta. Olyan indokot pedig, amely a részleges érvénytelenségi keresetnek a lízingszerződés 8.5. pont második mondatára történt késedelmes kiterjesztésének kimentésére alkalmas lenne, maga a felperes sem tudott megjelölni. Ily módon a 19. és 22. sorszám alatt előterjesztett keresetváltoztatásokat az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta. Ugyanakkor a peres felek által a peres eljárás későbbi szakaszában becsatolt okiratokból a perbeli lízingszerződés érvényes létrejötté megállapítható volt. Az egyes szerződési feltételek tisztességtelenség miatti semmisségének megállapítására irányuló kereseti kérelmekkel összefüggésben az elsőfokú bíróság mindenekelőtt a felperes fogyasztói minőségét vizsgálta. Rámutatott, a perbeli lízingszerződés megkötése időpontjában a fogyasztó

definíciója a Hpt.-ben még nem szerepelt, az a Hpt. 2. sz. melléklet III.4. pontjában csak 2008. szeptember 1-től hatályosan került rögzítésre, a jelen perben ezért a felperes fogyasztói minőségét és a szerződés fogyasztói jellegét a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 685. § d) és e) pontjában foglaltak alapján kellett értékelni. Nem értett egyet a felperes 2/2011. PK vélemény 1. pontjára hivatkozással kifejtett azon jogi álláspontjával, hogy a fogyasztó fogalmát a Ptk. a 93/13. EGK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 2. Cikk b) pontjában foglaltaknál tágabban értelmezi, mert azt nem korlátozza a természetes személyekre. A Ptk. 685. § d) pontja ugyanis a 2002. évi XXXVI. törvény alapján 2003. július 1-jei hatállyal az Irányelv 2. Cikk b) pontjának a nemzeti jogba történő implementálása céljából került a Ptk.-ba, a nemzeti bíróságnak ezért ezt a rendelkezést az Irányelv szövegének és céljának megfelelően oly módon kell értelmeznie, hogy az Irányelv által követett céllal összhangban álló eredményre jusson. Ilyen értelmezés mellett pedig az Irányelv 2. Cikk b) pontjának szövegére, valamint az Európai Unió Bírósága gyakorlatára is figyelemmel a fogyasztói minőségnek a Ptk. 685. § d) pontja alkalmazása körében is két együttes feltétele van: a fogyasztók magánjogi többletvédelme csak a természetes személyt illeti meg, és csakis akkor, ha a szerződéskötéskor üzleti tevékenysége, szakmája, foglalkozási körén kívül eső célból jár el. A perbeli esetben felperes ezen feltételek egyikének sem felel meg, mert nem természetes személy, hanem jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság. A szerződést továbbá felperes gazdasági, üzleti tevékenysége körébe eső célból, a társaság székhelyének, üzleti tevékenysége végzése helyszínének biztosítása érdekében kötötte, a társaság kiadásai racionalizálása, a társaság vagyonának növelése érdekében, amint az a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, így különösen a felperesi ügyvezető által személyes meghallgatása során elmondottakból megállapítható. Mindezekre tekintettel a perbeli szerződés vonatkozásában felperes nem minősül fogyasztónak, így a szerződés sem tekinthető fogyasztói szerződésnek. Ebből következően a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján felperes a szerződési feltételek semmissége iránti igény érvényesítésére nem jogosult, aminek következtében az erre alapított kereseti kérelmei megalapozatlanok. A fogyasztónak nem minősülő felperes számára a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése megtámadási jogot biztosít, felperes azonban kifejezetten úgy nyilatkozott, nem kíván megtámadási jogot érvényesíteni. A keresettel támadott szerződési feltételek tisztességtelenségére alapított kereseti kérelmek ezért nem vezethettek eredményre.

A lízingszerződés 2.1. pontja, valamint az ÁSZF 12. pontja jogszabályba ütközés miatti részleges semmisségére alapított kereseti kérelmek tekintetében az elsőfokú bíróság a Ptk. 200. § (2) bekezdésének első mondatára utalva rögzítette, e rendelkezés alapján csak a jogszabály kötelező érvényesülést kívánó, kógens rendelkezéseivel ellentétes szerződés vagy szerződéses kikötés érvénytelen, és csakis akkor, ha jogkövetkezményként maga a jogszabály mondja ki a semmisséget. A felperes által felhívott, a Hpt. értelmező rendelkezései között található jogszabályhely az azt megelőző egyéb rendelkezésekkel együtt a pénzügyi lízinget definiálja, a jogviszony jellegadó tartalmi elemeit határozza meg, azonban nem minősül a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti kógens jogszabálynak, az attól való bármilyen eltérés önmagában nem jár a szerződés vagy egyes rendelkezései semmisségének jogkövetkezményével. Emellett a felperes azon hivatkozása is téves, hogy e rendelkezés alapján a lízingdíj tökerésének a lízingbe adott vagyontárgy szerződés szerinti ára forintban meghatározott összegének kell lennie, a tökerész devizaneme nem térhet el a lízingtárgy beszerzési árának devizanemétől. Ilyen tartalmú kógens előírást a felperes által megjelölt jogszabályhely nem tartalmaz. Kétségtelen, hogy a lízingtárgy ára a lízingszerződéstől elkülönülő másik jogviszony keretében a lízingtárgyra megkötött adásvételi szerződésben meghatározott ár, továbbá, hogy a lízingszerződés vonatkozásában ez az ár lesz a lízingdíj tökerésze, amelyet a lízingdíj egyik elemeként a lízingbevevő köteles lesz a lízingbeadónak megfizetni. Ugyanakkor a Ptk. 200. § (1) bekezdése szerinti szerződéses szabadság elvéből következően, jogszabály tiltó rendelkezése hiányában a felek e pénztartozás devizanemét is szabadon állapíthatják meg. Felperes lényegében a Ptk. 231. § (1) és (2) bekezdésében kifejezetten szabályozott és megengedett

devizaalapú finanszírozás konstrukcióját tekinti jogszabályba ütközőnek, amely konstrukcióra nézve a 6/2013. PJE határozat 1. és 2. pontjában a Kúria azt állapította meg, hogy nem ütközik jogszabályba. Mindezekre tekintettel sem a lízingszerződés 2.1. pontja, sem az ÁSZF 12. pontja keresettel támadott rendelkezései jogszabályba ütközés miatti semmissége nem volt megállapítható. A lízingszerződés 8.5. pontja kamat meghatározását tartalmazó rendelkezése jogszabályba ütközés miatti semmisségét vizsgálva az elsőfokú bíróság rögzítette, abban az esetben, ha a kereseti előadással egyezően az nyerne megállapítást, hogy a lízingszerződés nem tartalmazza a kamat mint a Hpt. 210. § (2) bekezdése és a Ptk. 205. § (2) bekezdése szerinti lényeges tartalmi elem jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő meghatározását, az jogkövetkezményként nem e szerződési feltétel jogszabályba ütközés miatti semmisségét, hanem a szerződés létre nem jöttét vonná maga után, így a szerződés vagy a szerződési feltétel semmisségének megállapítására nem szolgálhatna alapul.

A továbbiakban kifejtette, a Hpt. 210. § (2) bekezdése valamennyi pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződéstípusra nézve generálisan rendelkezik azok tartalmi elemeiről, ugyanakkor az, hogy egy adott pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződéstípusnak melyek a Hpt. 210. § (2) bekezdése, illetve a Ptk. 205. § (2) bekezdése szerinti lényeges, a szerződés létrejöttéhez szükséges tartalmi elemei, az adott szerződéstípus sajátosságaitól függ. A kölcsönt terhelő kamat mértéke a Ptk. 523. §-ában szabályozott, illetve a Hpt. 2. sz. melléklet I.10.2. pontjában részletezett kölcsönszerződés lényeges tartalmi eleme, amely szerződéstípusnál a Hpt. 2. sz. melléklet III.7. pontja szerint a kamat az adós által a kölcsönt nyújtónak az igénybe vett kölcsön használatáért, kockázataért fizetett, a kölcsönösszeg százalékaiban meghatározott, időarányosan térítendő pénzösszeg. A lízingszerződés azonban nem azonosítható a Ptk. 523. §-a szerinti kölcsönszerződéssel. Lízingjogviszonyban a lízingbeadó szolgáltatásának ellenértéke nem a kamat, hanem a lízingdíj, a Hpt. 2. sz. melléklet I.11. pontjából megállapíthatóan továbbá pénzügyi lízingszerződés esetében a feleknek lényeges tartalmi elemként a lízingtárgy mint szolgáltatás mellett a lízingdíjban, mint ellenszolgáltatásban kell megállapodniuk, amely ellenszolgáltatás a lízingtárgy beszerzési árával azonos tőkerészből és a kamatrészből tevődik össze. Mindezekből következően a Hpt. 210. § (2) bekezdésében és a Ptk. 205. § (2) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel lízingszerződés esetén a szerződés létrejöttéhez a felek lízingdíjban, azaz a lízingdíj tőke részében és kamat részében történő megállapodása szükséges. A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a perbeli lízingszerződés 2.1. pontja tartalmazza a lízingtárgy beszerzési árát forintban és CHF-ben, a havi lízingdíjak összegét, számát, valamint a lízingdíj tőkerészét forintban és CHF-ben. A szerződés részét képező, az alperes által aláírt Előzetes Fizetési Ütemezésben a havi lízingdíjak összege és esedékessége, az összesen fizetendő teljes lízingdíj összege és ezekből a lízingdíj havi és teljes összegének tőkerésze és kamatrésze is meghatározásra került. A lízingszerződéssel egyidejűleg készült, az alpereshez címzett közjegyzői okiratba foglalt felperesi kötelezettségvállaló nyilatkozat az Előzetes Fizetési Ütemezésben foglaltakkal azonos módon tartalmazza a teljes lízingdíj összegét, ezen belül a kamatrész és a tőkerész összegét is, ily módon nyilvánvaló, hogy felperes az Előzetes Fizetési Ütemezést ismerte, azt a közjegyzői okiratban foglaltan egyező tartalommal elfogadta. Az is aggálytalanul megállapítható volt, hogy az ÁSZF IV.13. pontjában foglaltak szerint létrejött megállapodás alapján a lízingtárgy beszerzését követően készített Végleges Fizetési Ütemezést felperes az abban foglalt - számára egyébként kedvező módosítással - ugyancsak elfogadta, ezért a felek között a megállapodást a Végleges Fizetési Ütemezés tekintetében is létrejöttnek kell tekinteni. Az Előzetes Fizetési Ütemezéshez képest történt későbbi módosításban való megállapodás érvényes létrejöttének esetleges hiánya ugyanakkor nem érinti az eredeti szerződés, illetve az abban foglalt szerződési feltételek érvényességét. Mindezekre tekintettel aggálytalanul megállapítható, hogy a felek között a lízingszerződés jogszabályban előírt valamennyi tartalmi elemére nézve létrejött a megállapodás, ezért a lízingszerződés 8.5. pontja keresettel támadott rendelkezése tekintetében sem áll fenn a jogszabályba ütközés miatti semmisség.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását, a keresete szerinti ítélet meghozatalát kérte.

Vitatta, hogy a szerződés érvényes létre nem jöttének megállapítása iránti keresetmódosítás előterjesztésének a Pp. 146/A. § (4) bekezdése szerinti feltételei ne álltak volna fenn, különös tekintettel arra, hogy a keresetmódosítást megelőzően maga az alperes állította azt, hogy a kamat számításához szükséges adatokat a hirdetmény tartalmazza. A hirdetmény 2013. november 20-i alperesi csatolása ezért olyan bizonyítéknak tekintendő, amely felperesnek az első tárgyalást követően önhibáján kívül jutott tudomására, és amelyre tekintettel a keresetmódosítás megengedhető. Az a kérdés ugyanis, hogy a szerződésben a kamat egyértelműen meghatározásra került vagy sem, az alperesi előadás szerint is kizárólag a hirdetmény alapján dönthető el, amely bizonyítékot az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során teljes mértékben figyelmen kívül hagyott, következtetése ezért is téves. A szerződés létre nem jöttét a bíróság egyébként hivatalból is köteles észlelni, az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben nem utasítható el a kereset azzal, hogy a szerződés létre nem jöttének nem a semmisség a jogkövetkezménye. Mindezekre figyelemmel nem volt eljárásjogi akadálya annak, hogy a szerződés létre nem jöttét a bíróság megállapítsa.

Az elsőfokú bíróság az egyes szerződési feltételek tisztességtelenségének megállapítása iránti kereseti kérelmeket is tévesen utasította el arra hivatkozással, hogy a perbeli szerződés tekintetében felperes nem minősül fogyasztónak. Ebből a szempontból ugyanis - amint arra a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.25.191/2014/3. számú végzésének indokolásában is rámutatott - annak van jelentősége, hogy felperes a pénzügyi lízingszerződést gazdasági, szakmai tevékenysége céljából kötötte-e, a rendelkezésre álló adatokból pedig egyértelműen megállapítható, hogy a szerződés megkötésére a felperes gazdasági, szakmai tevékenységi körén kívül került sor.

A lízingszerződés 2.1. pontja, valamint az ÁSZF 12. pontja jogszabályba ütközés miatti részleges semmisségének vizsgálata során az elsőfokú bíróság tévesen indult ki abból, hogy a Hpt. 2. sz. melléklet I.11. pontjában foglaltak nem tekinthetők kógens jogszabályi rendelkezésnek. A Hpt. mint közjogi norma esetén ugyanis főszabály a kógencia, eltérésnek csak akkor van helye, ha azt a törvény kifejezetten megengedi. A Hpt. 2. sz. melléklet I.11. pontja azonban ilyen felhatalmazást nem tartalmaz, ugyanakkor a Hpt. 210. § (2) bekezdésével és a Ptk. 205. § (2) bekezdésével összhangban írja elő eltérést nem engedő módon azt, hogy a lízingdíj a törlesztő és a kamat törlesztő részletekből tevődik össze, továbbá, hogy a szerződésben a lízingdíj tőkerészét és kamatrészét is rögzíteni kell. Az is egyértelmű, hogy az adásvételi szerződés szerinti, a perbeli esetben forintban meghatározott vételárat kell tőkerésznek tekinteni, amely nem változhat, nem lehet magasabb, mint az adásvételi szerződés szerinti vételár. Mindennek a 6/2013. PJE határozatban foglaltak sem mondanak ellent, hiszen indokolása III.2. pontja azt is rögzíti, a jogegységi határozat egyedi szerződések, szerződési rendelkezések érvényességének vizsgálatára nem alkalmas, hanem csak annak elemzésére, hogy a devizaalapú kölcsönszerződés 1. pontban ismertetett konstrukciója polgári jogi szempontból érvényes-e. Az egyes szerződések, szerződés típusok egyedi megvizsgálása, egyedi, illetve többlet tényállási elemek feltárása, értékelése csak konkrét perekben lehetséges. Márpedig lízingszerződés esetén nem lehet kétséges, hogy a Hpt. 2. sz. melléklet I.11. d) pontja szerint a lízingdíj tőkerészét a lízingbeadó az ott írtak szerint követelheti, magasabb tőkerész követelésére nincs jogcíme, vagyis a lízingdíj tőkerésze tekintetében a kirovó-lerovó pénznem nem értelmezhető, illetve ha mégis, csak azzal a korláttal, hogy a fizetendő lízingdíj tőkerésze a szerződés szerinti értéket nem haladhatja meg. Az ezen felüli tőkerészre irányuló lízingdíj követelés jogcím nélkülivé válik.

A lízingszerződés 8.5. pontja jogszabályba ütközés miatti részleges semmisségének vizsgálatakor az elsőfokú bíróság a jogszabályok téves értelmezésével helyezkedett arra az álláspontra, hogy lízing jogviszonyban nincs külön kamatfizetési kötelezettség, hiszen az lízingszerződések esetén is fennáll azzal az eltéréssel, hogy a lízingdíj része. Ugyanakkor a kamatra mint a lízingdíj egyik elemére

maradéktalanul irányadónak kell tekinteni a Hpt. 210. § (2) bekezdésében, és 2. sz. melléklet III.7. pontjában foglalt előírásokat, amelyek szerint a kamatot egyértelműen, a kamatláb százalékos mértékének meghatározásával kell rögzíteni a szerződésben. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben továbbá a fizetési ütemezés nem tekinthető a szerződés részének, az valójában az alperes utólagos, egyoldalú nyilatkozata, amely nélkülözi a konszenzus sajátosságait.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, az Európai Unió Bírósága a Ptk. 685. § d) pontja alapján szolgáló uniós jogi szabályokat értelmezve több döntésében is kifejtette, a fogyasztói minőség hiányát már a szerződés céljának részleges gazdasági tevékenység körébe esése is megalapozza. Emellett a hazai jogi szabályozásból is egyértelműen megállapítható, hogy a pénzügyi intézmények által kötött kölcsön- és lízingszerződések esetében fogyasztónak kizárólag természetes személy tekintendő, ez a 2014. évi XXXVIII. törvény 2. § (1) pontjában, a 2014. évi XL. törvény 2. §-ában, a 2014. évi LXXVII. törvény 2. § (1) bekezdés i) pontjában, a 2015. évi CXLV. törvény 2. § (1) bekezdés 5. pontjában, a 42/2014. (XI. 7.) MNB rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nem lehet kétséges. Ezt támasztja alá továbbá az EBH2005. 1321 számú eseti döntés is, amely még a természetes személy felek által megkötött azon szerződést sem tekintette fogyasztói szerződésnek, amelynek célja valamely gazdasági társaság gazdasági tevékenységének elősegítése volt. Mindezeket figyelembe véve felperes mint gazdasági társaság a perbeli lízingszerződés szempontjából nem minősül fogyasztónak, amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította. A felperes keresetében és fellebbezésében is megalapozatlanul hivatkozik továbbá arra, hogy lízingszerződés esetén a jogszabályi rendelkezések kizárják azt, hogy a felek devizaalapú elszámolásban állapodjanak meg. A Hpt. 200/A. §-a lízingszerződés esetén kifejezetten lehetővé teszi a devizaalapú elszámolást, ami egyebekben a Ptk. 231. §-ából, valamint a 6/2013. PJE határozat 1. pontjából is következik.

Sem a tételes jogi rendelkezések, sem a bírói gyakorlat, sem a jogirodalom nem támasztja alá azon felperesi állítás megalapozottságát, hogy a kamat felperesi előadás szerinti meghatározottságának hiányában a lízingszerződés érvényesen nem jön létre. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a lízingszerződés nem azonosítható a Ptk. 523. §-a szerinti kölcsönszerződéssel, hiszen lízingszerződés alapján a lízingbevevő nem pénzüsszeget kap időleges használatba, hanem lízingtárgyat, amelynek használatáért nem kamatot, hanem használati díjat, lízingdíjat köteles fizetni. A lízingdíj részét képező kamatrész - amint azt a Szegedi Ítéltábla BDT2015. 3328 szám alatt közzétett eseti döntésében is rögzítette - tartalmában nem azonos a polgári jogi értelemben vett ügyleti kamattal, amiből az következik, hogy a lízingszerződés jellegéből adódóan a polgári jogi értelemben vett kamat a szerződésnek nem tartalmi eleme, ezért a kamatmeghatározás hiányában a lízingszerződés nem minősül létre nem jött megállapodásnak. Egyebekben a jogirodalomban kifejtett álláspontok is azt támasztják alá, hogy pénzügyi lízingszerződés esetén sem a kamat, sem a díjak vagy költségek nem minősülnek lényeges elemnek, így azok szerződésben való feltüntetésének hiánya a lízingszerződés létrejöttét nem érinti.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetést levonva, az anyagi és eljárásjogi szabályok megfelelő alkalmazásával, megalapozott indokolással utasította el a keresetet.

A felperes fellebbezésében előadottakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen az eljárási szabályok betartását, ezen belül azt vizsgálta, hogy helytállóan került-e sor a 19. és 22. sorszám alatt előterjesztett keresetváltoztatás érdemi vizsgálat nélkül, hivatalbóli elutasítására, az elsőfokú bíróság

a Pp. 213. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően valamennyi joghatályosan előterjesztett kereseti kérelemre kiterjedően hozta-e meg ítéletét.

A fellebbezésben előadottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtett azon jogi álláspontját, hogy az alperes által 2013. november 20-án csatolt hirdetmény arra tekintettel, hogy ismeretének hiánya semmiben nem gátolta felperest módosított keresete határidőben történő előterjesztésében, nem értékelhető a keresetváltoztatás megengedhetőségét eredményező új tényként. Ily módon tehát felperes megalapozatlanul vitatja fellebbezésében a keresetmódosítás érdemi vizsgálat nélküli elutasításának jogszerűségét.

Akkor sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az egyes szerződési feltételek tisztességtelenségére alapított kereseti kérelmeket azok érdemi vizsgálata nélkül a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában azért utasította el, mert azt állapította meg, hogy a felperes nem tekinthető fogyasztónak, a perbeli pénzügyi lízingszerződés pedig nem minősül fogyasztói szerződésnek. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokait csak részben osztja a következők szerint.

Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy felperes fogyasztói minőségét, illetve a perbeli pénzügyi lízingszerződés fogyasztói jellegét a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 685. § d) és e) pontjában foglaltak alapján kell megítélni. Azt is helytállóan állapította meg, hogy e rendelkezések Ptk.-ba történő beemeléseinek célja az Irányelv és a nemzeti jog összhangjának megteremtése volt. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ebből nem következik, nem vezethető le a Ptk. 685. § d) pontjában szereplő, nyelvtani jelentése és tartalma szerint mind a természetes, mind a jogi személyeket felölelő „személy” kifejezésnek az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerinti megszorító értelmezése, különös tekintettel arra, hogy az Irányelv (17) preambulum bekezdése az Irányelv „minimális jellegét” rögzíti, a 8. cikk pedig azt is kimondja, annak érdekében, hogy a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosítsanak, a tagállamok az Irányelv által szabályozott területen szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak, vagy hatályban tarthatnak. Mindezekből következően nem ellentétes az Irányelv céljával, szellemével, ha az abban foglalt fogyasztóvédelmi feltételrendszert az egyes tagállamok a fogyasztók magasabb szintű védelmének biztosítása érdekében bővítik. A Ptk. 685. § d) pontjában a fogyasztónak minősülő személyi kör uniós joghoz képest tágabban történt meghatározása, jogi személyekre történő kiterjesztése nyilvánvalóan magasabb szintű védelmet biztosít a fogyasztóknak, ezért nem ellentétes az uniós joggal.

Egyebekben a Hpt. 2008. szeptember 1-jén beiktatott módosítása előtt kötött, a Hpt. hatálya alá tartozó szerződések megítélése körében a fogyasztói minőség megítélése szempontjából a bírói gyakorlat sem annak tulajdonított jelentőséget, hogy a pénzügyi intézménnyel szerződő fél gazdasági társaság vagy sem, hanem annak, hogy a szerződést gazdasági vagy szakmai tevékenysége körén kívül eső célból kötötte-e vagy sem. (EBH2005. 1321, Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.227/2014/3-II., Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.482/2014/3.).

Abban a vonatkozásban, hogy a perbeli pénzügyi lízingszerződést felperes gazdasági, üzleti tevékenysége körébe eső célból kötötte, a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában részletesen kifejtett jogi álláspontjával, így azzal is, hogy a perbeli szerződés vonatkozásában felperes nem minősül fogyasztónak, ezért a perbeli szerződési feltételek semmissége iránti igény érvényesítésére a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján nem jogosult.

Az elsőfokú bíróság a lízingszerződés 2.1. pontja és az ÁSZF 12. pontja keresettel támadott rendelkezéseinek a Hpt. értelmező rendelkezései 11. pontjába, mint kógens jogszabályi rendelkezésbe ütközése miatti semmisségének megállapítására irányuló kereseti kérelmet érdemben elbírálvá helytállóan állapította meg, hogy a felperes által hivatkozott Hpt. rendelkezés nem tartalmaz olyan kógens előírást, amely tiltaná azt, hogy a lízingdíj tökerésze a lízingtárgy beszerzési

árának devizanemétől eltérő devizanemben kerüljön meghatározásra, ezért felperes megalapozatlanul hivatkozott e szerződéses kikötések jogszabályba ütközés miatti semmisségére.

Akkor sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a szerződés 8.5. pontjának a kamat meghatározását tartalmazó rendelkezése jogszabályba ütközés miatti semmisségét sem találta megállapíthatónak, részletesen kifejtve, hogy pénzügyi lízingszerződés esetén a feleknek a lízingbe adó által nyújtott szolgáltatás ellenértékeként nem a kamatban, hanem a tőkerészt és a kamatrészt is magában foglaló lízingdíjban kell megállapodniuk, amely lényeges tartalmi elem tekintetében felperes és az alperes között írásban rögzítve létrejött a megállapodás.

Figyelemmel arra, hogy a keresettel támadott szerződéses kikötések Hpt.-be ütközése az elsőfokú ítélet indokolásában helytállóan kifejtettek szerint nem volt megállapítható, a Fővárosi Ítéltáblának abban a kérdésben nem kellett állást foglalnia, hogy a felperes által hivatkozott Hpt. rendelkezések egyebekben olyan kógens ágazati jogszabályi rendelkezéseknek minősülnek-e, amelyek megsértése a szerződés Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti semmisségét vonja maga után, e körben ezért a Fővárosi Ítéltábla érdemben nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtett jogi álláspontját.

Ugyanakkor teljes mértékben osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakat arra nézve, hogy olyan adatok, bizonyítékok a perben nem álltak rendelkezésre, amelyek alapul szolgálhattak volna arra, hogy az elsőfokú bíróság hivatalból megállapítsa a szerződés létre nem jöttét, illetve semmisségét, ezzel szemben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a perbeli lízingszerződés érvényes létrejötté volt megállapítható.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fentiek szerint részben eltérő indokolással - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, míg a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2016. február 9.

Dr. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: